



## TÜRKÇE ÖĞRENİYORUM



**Ecz. Sinan ÖZÇELİK**

İki güvercin temin etmek ve onları eve alıştırmak kolay olmamıştı... Annem, hep güvercinlerin uğursuzluğundan bahsetse de benim hatırıma sineye çekiyordu. Ne zamanki üç koyunumuz hastalanınca, suç güvercinlerimde görülmüştü. O gece, dört misafirimiz vardı. Akşam sofrası kurulduğunda bulgur pilavını küçük küçük et parçaları süslüyordu. Korktuğum olmuş, sofrayı süsleyen et parçaları güvercinlerime aitti. Örfümüzde kadın ve çocukların misafir sofrasına oturması ayıptı. Evin erkeği misafirlerle yemeği yer, bir şeyler artarsa evin diğer ahalisi paylaşırdı. Bizlere yine bulgur kırıntıları kalmıştı. Yatağa geçip kendimle baş başa kaldığımda ağlıyor, annem görürse üzülür diye gözyaşlarını kurutuyordum.

Sabah, horozların ötüşüyle uyandırdığımda, içlerinden birisi daha gür sesle ötüyor, adeta diğerlerine siz susun diye mesaj veriyordu. Dünyamızın düzeni buydu ve horozumuz da düzene uymaktaydı. Görevim bir ritüeldi. Yün keçeden yapılmış yağmurluğumu ( Qulaw) giydikten sonra sopamı da alarak dışarı çıktım. Annem, keçi ve koyunları ahırdan çıkarmış beni bekliyordu. Köyün dışına kadar bana eşlik edip, keçi kılından yapılmış küçük torbayı (Ceher) boynumdan geçirdikten sonra eve geri döndü. Çok karanlık ve soğuk bir kış gecesi idi. Ne de olsa burası bir Karacadağ köyüydü. Otların içinde hareket eden her canlı, ürktüyordu beni. Kayablıklara vardığımda her zamanki gibi sular çıldırncasına kenarlara vuruyor, gecenin tek aydınlığı beyaz köpükler oluyordu. Karşıya geçmek için taşlarla doldurulan yerden (bühür) geçiyor, adımlarımı çok dikkatli atıyordum ki bir anda yosunlaşmış taşlardan kayarak suya düştüm. Hôkan isimli köpeğim havlayarak adeta köyden yardım istedi. Yanıma yaklaşıyor, çare var mı dercesine sağa sola bakınıyordu. Çıkardığı seslerden ağladığını hissediyordum. Nihayet taşlara tutunarak çıktım. Hala her tarafımdan sular akıyor, gün yüzünü göstermeye başlamıştı. Gözlerimi güneşten ayırmayarak dayanıklılığımı test ediyordum. Her zamanki gibi, hınê isimli keçiyi anlaştığımız dilden çağırıp, sütünü sağdıktan sonra afiyetle içtim. Daha öğle olmadan öldürdüğüm kurbağa sayısı onaltı olmuştu. Cennete gitmek için bir günde 19 kurbağa öldürmek gerekiyormuş. Öyleyse sayıyı mutlaka tamamlamalıyım. Gerçi önceki yaz bir günde yedi kertenkele ve üç yılan öldürdüğüm için, zaten cenneti garantiye aldığımı da düşünmüyordum değilim. Sazlıklarda bir ördek yavrusu görünce kurbağaları ve cenneti unuttum.

Bütün çabalarıma karşın ördek yavrusunu yakalayamamış bitkin düşmüştüm. Öğle olmuş karnım acıkmıştı. Ekmeğimi sular götürmüş, yiyecek bir şey kalmamıştı. Uyumaya karar verdim. Ceher'imdeki ipin bir ucunu kendi ayak bileklerime, bir ucunu da keçilerden birinin ayak bileklerine bağlayarak uyudum. Sürüklendiğimi hissedince uyandım. Ortalıkta keçi ve koyunlar yoktu. Şaşkınlık ve korku içinde sağa sola koşuşturdum ve nihayet onları buldum. Aralarındaki mesafeyi muntazam bir şekilde ayarlamış otlamıyorlardı. Güçlü ya da güçsüz hepsi Kış'ın bereketsizliğine rağmen önünde bulunduğu razıydı.

Bir anda patlama sesleri duyuldu. Benim ve hayvanların yabancı olduğu bu ses, hepimizi ürktürmüştü. Keçi ve koyunlar korku ve endişeyle kaçışmaya başladı. Birileri hayatımıza müdahale etmiş, küçük ama huzurlu düzenimizi bozmuştu. Dinamitmiş patlayanlar... Dokuz yaşındaydım ama korkmamalıydım. Zira annem, her gece bizlere kahramanların hikâyelerini anlatmış, hikâyenin sonunda da "oğlum da öyledir" demişti. Patlama sesleri susunca o yöne doğru yürüdüm. Balık avcılar, öldürdükleri balıkları alıp gitmişlerdi. Sular bulanık akıyor, köpükler kenarda birikiyordu. Su durulup, alttaki ölü balıklar belirmeye başlayınca, suyun derinliğini gözüme kestirip daldım. Sağ elimi dibe doğru daldırırken sol omuzum yukarı kalkıyor, sağ kulağım suyla temas ediyordu. Altı tane balık çıkarmıştım. Güneş batmaya başlamış, eve dönüş vakti gelmişti. Kafamda ise büyük bir sorun vardı. Bir taraftan, altı balığı evdeki onbir kişinin nasıl paylaşacağını düşünüyordum, öte yandan eve varmak için acele ediyordum. Köye vardığımızda her zamanki gibi annem bizi girişte bekliyordu. Elimdeki bir çubuğun ucuna asılmış balıkları görünce rengi değişti. Aman oğlum bu halin! Dedikten sonra kendi kendine söylenmeye başladı. Ne yapacağız balığı?.. Zaten misafire yemek pişirmek için iki – üç defalık yağımız, bir de azıcık unumuz kalmış diye... Biliyordu; bitirse bir daha zor alınacağını... Daha o zamanlar anlamıştım Kürt ve fakir için yağ ve un'un balıktan daha önemli olduğunu. Akşam soframızda biraz yoğurt, biraz da ekmeğe vardı. Annem sobaya tezekleri attıkça üzerimden dumanlar yükseliyor, elbiselerim kuruyordu. Babam o gece çok farklıydı. Düşünüyordum, adeta uzaklara gidiyordu. Bir ara annemin beni kucaklayarak sekiz kardeşimin yanına yattığını hissettim. Sabah, annem beni uyandırdığında daha horozlar ötmeye başlamamıştı. Aklımda





hala balıklar vardı. Odanın köşesinde çökelmiş olan kedimiz benden daha mutlu duruyordu. Miyavv! diyerek diliyle ağzında daire çiziyor, sanki bana gıcık veriyordu. Babam giyinmiş ve hazır. Haydi gidelim! dedi babam. Nereye gideceğimizi anlamamış ancak ayağa kalkmışım. Annem, sahip olduğum tek ve rengi kırmızı olan pantolonumu giydirdi. Ayaklarımı içi astarsız olan lastik ayakkabılarıma geçirmeye çalışırken annemle göz göze geldik. Derin derin içini çekti. Anlamıştım çorapsızlığımıza üzülmediğini. Hani ayağında çorabı olsa bana vereceğinden emindim. Koca köyde bir tane şapka vardı. Kim şehre gidecek olsa onu takardı. Babam bu şapkayı kafasına geçirdikten sonra dışarı çıktık. Köyümüzün dokuz ortaklı traktörüne binerek yol aldık. Yaklaşık kırk dakika sonra hatuni (özyar) köyüne vardık. Babam, haydi inelim diyince takip ettim. Bir evin kapısına vardığımızda; Bedir bedir! Diye seslendi babam. Bedir amca dışarı çıktığında bir taraftan gömleğinin düğmelerini ilikliyor, bir taraftan da buyrun buyrun!.. diyordu. Babam: Bedir Sinan sana emanet... utangaçtır, dediğim gibi, iyi tembihle! dedikten sonra yanaktanmdan öperek gitti. Salçalı soğan çorbasıyla kahvaltı yaptıktan sonra, Bedir amca bir elimden tuttu ve yürümeye başladı. Taştan yapı ve o güne kadar gördüğüm en görkemli yapının yanına varmıştık ki, İşte burası!.. dedi. Burası okul... Sanki okulun ne anlama geldiğini biliyordum gibi! Önünde yuvarlak, ince ve çok uzun bir demir parçası vardı. Kafamı kaldırıp ucunu görmek istedim. O kadar yüksekti ki babamın şapkası başımda olsa düşerdi. En tepede, çocukluk halimle bir kırmızı bez parçası sandığım, ancak sonradan ne olduğunu anladığım ay-yıldızlı bayrak dalgalanıyordu. Bedir amca ödünç aldığı şapkasını sağ eline, sağ elini de sol göğsüne koyduktan sonra kapıyı çaldı. Bir ses duyunca da içeri girdik. Herkes bize bakıyordu. Orta yerde duran ve sonradan öğretmen olduğunu anladığım adam Buyrun! dedi. Sinan bizim Nasrın oğlu, hani size söylemişti ya! dedi Bedir amca. Öğretmen haaa! dedikten sonra Beni dört kişinin yanına beşinci kişi olarak oturttu. Vücudumun dörtte üçü sıradan taşmıştı. Bedir amca da gitmişti artık. Camım iyiden iyiye sıkılmaya başlamıştı ki, öğretmen iki avuç içini birbirine sertçe vurdu ve herkes dışarı çıktı. Her tarafta kitap, defter, kalem, silgi vardı. Birilerinin eşyası kaybolursa benden bilirler korkusuyla dışarı çıktım. Okul duvarının önünde çöker çökmez başıma onbeş- yirmi çocuk toplandı. Kürtçe olmayan ama içinde Kürtçe kelimelerin çok olduğu bir lisanla konuşuyorlardı. Benimle dalga geçiyor, kimsin, nereden geldin?.. diyorlardı. Yabancı görüp dövmesinler diye, artık ben de buraya geleceğim dedim. Biraz sonra öğretmen kimsenin yüzüne bakmadan içeri doğru yönelince hepimiz

peşinden içeri geçtik. Karşımızda duran kara tahtada bir şeyler yazılı çiziliydi. Öğretmen, tahtada yazılı olanlara baktıkça isimler okuyor, ismi okunanlar tahtanın önünde toplanıyordu. Bir ara sanki Sinan dendiğini duyar gibi olduysam da, duymamazlıktan geldim. Öğretmen yanıma geldi ve işaret parmağını kazağımın boğazından içeri sokarak havaya kaldırdı. Tahtaya kadar bu şekilde bana eşlik etmiş, kazağım parmaklarına dolanmıştı. Öyle ki kazağım yukarı çıkmış göbeğim görünüyordu. Ne olup bittiğini, ne olacağını bilmiyorum, şaşkınlık ve korku içindeydim. Kara tahtayla tanışmam bu şekilde olmuştu. Diğer öğrenciler ezberlemiş olacaklar ki ellerini havada tutarak avuçlarını açık bekliyorlardı. Aynı zamanda utanıyor etrafıma bakınıyordum. Gözlerim duvara asılı bir resme takıldı. Resimdeki kişi, mavi gözlü sarı saçlıydı. Ondandırım dilenir olmuştu. Adeta olanlara tanıklık ediyordu. Gözlerimi ayırdığımda, öğretmenin elinde nereden çıkardığını anlamadığım bir sopa vardı. Her nedense bu sopa sarı-lacivert renklere boyanmıştı. Sıranın sonunda olmayı kendime bir şans olarak görüyordum. Tahmin ettiğim olmuş ve öğretmen sopayı avuç içlerime indirmeye başlamıştı. Gözler kapanıyor, dudaklar ısırılıyor, eller aşağıya doğru sarkıyordu. Aklıma annem geldi. Bacaklarımın arasından yere doğru baktım, neyse ki bir ıslaklık yoktu. Sıra bana yaklaştıkça da babamı hatırladım. Beni okula niye getirdiğini düşünüyorum ve kızıyordum. Artık sıra bana gelmişti. Herkesin aksine avuçlarını kapatıp adeta yumruk yapmıştım. Bunu gören öğretmen, sopasını kaldırdı ve orta şiddette kafama vurdu. Elimi kafama götürmüştüm ki bunu fırsat bilerek bir sopada elimi indirdi. Benden önce dayak yiyenler yerlerine geçmişti. Öğretmen kulaklarımdan tuttu ve bu kez de oturduğum yere kadar götürdü. Kulaklarımı kontrol ettiğimde yerinde duruyor ancak köz parçası gibi yanıyordu. Hala olanlara anlam veremiyordum. Ne yapmıştım ki ben? Daha okulun ilk günüydü, hangi suçu işlemiştim acaba? Yoksa okul dayakla terbiye verilen bir yer miydi? Bütün bunları beş-on saniyede düşünmüştüm. Öğretmen, sonradan sınıf başkanı olduğunu öğrendiğim kişi ile bir şeyler konuştu, bu kişi meğerse birkaç yıl şehirde kalmış ve Türkçeyi öğrenmişti. Öğretmenin ona söyledikleri bitince, bana olup bitenleri tercüme etmeye başladı.

Bak Sinan!!! Sen teneffüste Kürtçe konuşmuşsun. Kürtçe konuşmak yasaktır. Aramızda Kürtçe konuşmama başkanı vardır. Görevi Kürtçe konuşanların ismini tahtaya yazmaktır. Bir daha Kürtçe konuşursan öğretmen seni daha fazla dövecekmiş... tamam deyip oturdum. Tek kelime Türkçe bilmiyorum, Kürtçe konuşmam ise yasaklanmıştı. Sanırım bu tarih, Demirel'in





konuşan Türkiye istiyoom! dediği tarihlermiş. Ne tesadüf! bir hafta boyunca tek kelime konuşamamıştım. Aynı sınıfta yaklaşık yüz kişiydik. Birinci sınıftan beşinci sınıfa kadar aynı derslikte kalıyorduk. Öğretmenimiz ise bir taneydi(!)

Cuma günü akşam olmuş babam beni almaya gelmişti. Bir buçuk saat çamurda yürüyerek köyümüze vardık. Köyü hiçbir zaman bu kadar sevmemişim. Annem beni görünce sevinçten ağlamaya başladı. Kucaklayarak doyasıya öptü. Yeşil olan gözleri ışık saçıyor, altın olan ön dişleri ise parlıyordu. Köyde hepimiz akrabaydık. Okuldan geldiğimi duyan herkes o gece evimizde toplanmıştı. Adeta bir kahraman gibi karşılanmıştım. Artık bütün sorunlarına çözüm bulunacağını düşünüyorlardı. Kan davasından dolayı sonradan geldiğimiz köyümüze elektrik gelecek, yollar şehirdeki gibi olacaktı. Doğum yapan kadınlar ve bebekleri yolda ölmeyeceklerdi. Komşu köyümüzle olan sınır anlaşmazlığı çözülecek, arazilerimiz çoğalacaktı. Gece boyunca herkesin konuştuğu bu tür konulardan ibaretti. Bunların hepsini ise okuyanlar olarak ben yapacaktım. Hayretle onları dinliyor, okulda yaşadıklarını gözlerimde canlandırıyordum. Hele hele ki, annemin ve amcamın hanımının, doktor olursan bizi bedava muayene edersin değil mi? demeleri, canımı iyice sıkıyordu. Herkes dağılmış, ev halkı baş başa kalmıştı. Annem, Eee... neler öğrendin! diyince, okulda bir hafta boyunca çektiğim eziyetin sıkıntısı gözlerime yansdı ve hüngür hüngür ağladım. Annem ve babam çok şaşırılmıştı. Babam çok şey öğrendiğinden emin olacak ki, ne var bunu sormakta oğlum dedi. Söyle söyle!.. neler öğrendin deyip soruyu tekrarlardı. Ağlamış ve rahatlamıştım artık. Onlara tarihi bir cevap verdim. "ben konuşmamayı öğrendim" dedim. Daha çok şaşırırsalar da, sen yakında bülbül gibi konuşursun deyip geçiştirdiler.

Bedir amca'nın çocuklarıyla iyi geçiniyorduk. Bana çok iyi davranırsalar da; bizden daha çok fakirlerdi. Bir süre sonra onlarda kalmamaya karar verdim. Her sabah annem, ceher'in içine biraz ekmek birazda peynir ya da pekmez bırakır beni okula yolculardı. Bir buçuk saat gidiş, bir buçuk saat dönüş yolculuğu yapıyordum. Kar yağsın diye dua ederdim. Bu durumda hem okul tatil oluyor hem de kar kuşlarını avlayarak et yiyiyorduk. Okula bir gün gitmememiz veya geç kalmamız kara tahtanın önünde ellerin havaya kalkması ve san – lacivert sopanın şaklayışı demekti. Haftanın birinde; pazartesi, Salı ve Çarşamba günleri okula gitmiş, öğretmen şehirde ceviz kırdığı için geri dönmüştüm. Perşembe günü annem, öğretmen zaten gelmemiştir diyerek yollamadı. Cuma günü gittiğimde ise öğretmenden feci

bir dayak yemiştım. Sen niçin dün okula gelmedin? Diyerek atılan bu dayağı hala unutmuş değilim. Öğretmen, bizlerden neden ve niçin'ler sorar, bizlerse açıklayamazdık. Öğretmenimiz, yıl boyunca kartonlara yazılar yazar bizlere ezberletirdi.

**Ne mutlu Türküm diyene**

**Ata top oyna**

**Sinan balık ye**

**Ya ya ya**

**Şa şa şa**

**Fenerbahçe çok yaşa**



Altı değişik köyden aynı okula gidiyorduk. Okulda ve yolda yaptığımız kavgaların haddi hesabı yoktu. Her konuda sert tavırlara sahip olup bizlerle ilgili en ufak ayrıntıda kükreyen öğretmen, her nedense yaptığımız kavgalara hiç karışmazdı... Ona götürdüğümüz yumurta, tereyağı, pekmez ve en güzel yoğurtları hiçbir faydası olmuyor, en büyük dostu yine sopası oluyordu. Güçlü olanlar güçsüz olanları eziyor, çok olanlar az olanları dövüyordu. Tabi ki bu durumda en çok dayağı yiyen kişi ben oluyordum. Üç-beş kez kafam kırılmış, iki-üç kez de kolum çıkmıştı. Karlı havalarda kurtlardan korunmak için av tüfeği ile gidip geliyordum. Anne ve babam mecbur kalmadıkça tüfeğimi kullanmamamı istemişlerdi. Namlunun ucu yere değdiğinden annem kayışını kısaltmıştı. Yapılan kavgalar için tüfeğimi ateşleyemeyeceğime göre artık bir sopa temin etmeliydim. Gerektiğinde kafa kırmak ve kol çıkarmak içim...

Yine bir Cuma günüydü. Hepimiz uzun demir parçasına asılı bayrağın altında toplandık. Herkes öğretmenle beraber bir şeyler okuyordu. Türkçeyi bilmeyenler her nedense çok güzel okuyorlardı bu dizeleri. Ben en yenileriydim. Korkudan sadece dudaklarımla kırırdatıyor, okumuş gibi numara yapıyordum. Zira henüz ezberleyememişim bu dizeleri.

Sonradan anlamıştım... O kırmızı bez parçası sandığım şeyin Cumhuriyetimizin şanlı bayrağı olduğunu. Meğerse; rengini yurdun her mezarlığında yatan şehitlerin kanından almıştı. O dalgalandıkça hiç korkmayacak, hepimiz hür ve özgür yaşayacaktık... Savaştan dönmeyen amcazadem bunun için ölmüştü...

Sonradan anlamıştım... O dizelerin kurtuluş hikâyemizi anlattığını, İstiklal Marşımız olduğunu. Meğerse; her dilden





konusan ve Türkiye'nin her karış toprağında yaşayanlar aynı cephelerde savaşmışlardı. Birbirimizi ezmeyecek, inkâr etmeyecekmışız. Savaşmış olan herkesin çocukları ülkenin aslı unsurları olacakmış...

Sonradan anlamıştım... resimdeki sarı saçlı mavi gözlü kişinin Ulu Önder Atatürk olduğunu. Meğerse; "Muallimler, yeni nesil sizin eseriniz olacaktır" demişti. Biz iyi bir nesil olacakmışız...

Ve sonradan anlamıştım... güvercinlerin neden uğursuz sayıldığını... Meğerse; ne zamanki insanlar güvercinin temsil ettiği özgürlük için başkaldırsalar birileri itiraz ediyor, savaşlar ve ölümler oluyormuş. (bu anlayış dışarıdan ithal ettirilmişti) Babam beni her gün yara bere içinde görmekten bıkmış ve hiçbir şey öğrenmeyeceğimi anlamıştı artık. Ben bile askerliğin ilk yılında Türkçe öğrendim diyerek serzenişte bulunuyordum. Gerçi kulakları güreşçilerin kulaklarına benzetilmişti ancak, önemli olan Türkçeyi öğrenmiş olmasıydı.

Askerlik anılarını anlattığında, Türklerle Kürtler arasında yapılan kavgalar dikkatimi en çok çekeniydi. Onlar sadece sopa değil, kürek de kullanıyorlarmış. Hastanelerde aynı koşullarda tedavi edilirmiş. Onların koşusunda sular akmazmış. Kürtlere haksızlık yapıldı mı Malatyalı Kutun albay kabul etmezmiş. Korkan kürdü önce ben döverim! Deyip cesaret vermiş.

Neyse... dördüncü sınıfın sonlarına doğruydum. Babam her şeyini satarak bizleri Diyarbakır'a getirdi. Okul naklimi Temel Eğitim İlköğretim okuluna yapmıştı. Burada da sınıf başkanının aracılığıyla anlaşabiliyordum. Teneffüste herkes kurdunu dökercesine Kürtçe konuşuyordu. Neyse ki burada Kürtçe konuşmama başkanı yoktu. Türkçeyi halen öğrenememiş, çatpat konuştuğumda ise alaya alınıyordum. En iyisi konuşmamaya devam etmekte... Öğretmenimiz ya büyük bir yanlıgı içindeydi ya da çok iyi niyetliydi. Çünkü yaramazlık yapmadığımı hesaba katmıyor, beni çok efendi sanıyordu. Hâlbuki bir konuşabilsem herkese yaramazlığın nasıl yapıldığını ispat edecek cinstendim. Efendi sanılmış, gayretimde dikkate alınarak İlkokul diplomam verilmişti. Mahallede çocuklar top oynar onları izlemekle yetinirdim. Fenerbahçe-Galatasaray tartışması kavgalara kadar giderdi. Günün birinde çocuğun biri; San-lacivert en büyük Fenerbahçe! Deyince, aklıma öğretmenin sopa rengi gelmiş ve hemen fanatik bir Galatasaraylı olmuştum.

Türkçe öğrenmek artık ortaokula kalmıştı. Lal veya sağır değildim. Papuç gibi dilim, makine düzeninde çenem vardı.

Ama konuşamıyor ve lisanımla konuşturulmuyordum. Öyleyse mecburdum. Yaşamak ve kendimi ifade etmek için Türkçeyi öğrenmeliydim. Geride kalan ondört yılımlı silmeli, hayata sıfırdan başlamalıydim. Yaşananlar bir biyografi veya salt bir öykü değildi. Milyonlarca insanın, binlerce yıl çektiği dramın sadece bir kısmının küçük bir örneğiydi.

Duygulanım karmakarışık. Okula gittiğim gün annemin lisanıyla konuşabilseydim bunca dayağı yemeye gerek kalacak mıydı? Yoksa insanların birbirini kırıp binlercesinin ölümüne mi sebep olacaktım? On dört yaşında hayata sıfırdan başlamaya mecbur muydum? "Bir lisan varsa muhatabı olan bir millet, bir Millet varsa da muhatabı olan bir lisan vardır." Teorisi insan olan herkes tarafından kabul edilen bir gerçek değimliydi? Bütün lisanlar yaratmanın icadıydı da, annemin lisanı kendi buluşumuydu? Öyle olsa yoktan bir lisan yaratacak kadar müstesna bir ırk neden mükâfatlandırılmayıp cezalandırılıyordu?

Farklı milletlerin yaşadığı ve her milletin kendi lisanıyla konuştuğu ülkeler ne durumdaydı acaba? Bu ülkelerde insanlar tek bayrak altında kardeşçe ve barış içinde yaşamıyor muydu? Kültür seviyesi en yüksek olan ülkeler bu ülkeler değil miydi? Demokrasi, çağdaşlık, inançlara saygı, ekonomik denge dağılımı ve huzurun olduğu ülkelerde bu ülkeler değil miydi? Bu ülkelere bakıpta onlara özenen ülkelerden biri bizim ülkemiz değil miydi? Öyleyse... Duygulanımı haklı kılmak için ölüme koşmam mı gerekiyordu? Hayır... ölmek değil yaşamak güzeldi.

Evet... Türkçe öğreniyorum.

Yer: Diyarbakır

Yıl: 1979

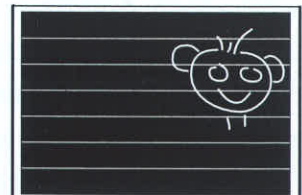
Yaş:14

Okul: Atatürk Ortaokulu

Sınıf: 1/İ

Rehberlik Hocamızın sopa rengi: KARA

Yöntem: Bir süre daha konuşmayarak







## MAVİ ÖZLEMİN SARHOŞLUĞU

Ecz. Fırat KASIMOĞLU

Eczanede sıcağın klimanın önünde mayışıp dalıp gidiyorum bazen sıkıntılıdan. Kapının önündeki levhaya konan martıyı görüyorum. Göz göze geldiğimizde sanki " kalk gidelim " demek istiyor. Kalkıp beyaz tüyelerine dokunmak isterken masmavi gökyüzünde kaybolup gidiyor. Dışarıdaki deniz kokusunu alıyorum. Kapının önündeki gondolculardan birine sesleniyorum. Gondol sefasında ellerimle serin soğuk sulara dokunurken, bir yandan da masmavi gökyüzünde ışıldayan güneşin berrak sularındaki yansımaları izliyorum. Hafif bir rüzgâr okşuyor yüzümü. Ofis'te inip köşe başındaki küçük çocuktan midye dolma yiyiyorum. Oradan dört ayaklı minareye doğru yürüyorum. Tepesinden bungee jumping yapan gençleri izliyorum elimdeki kumpiri kaşıklarken. Arkadaşlarımla birlikte Kırklar Dağı'nda balık yerken buluyorum kendimi. On Gözlü Köprü'nün altından geçen vapurları, Fiskaya'dan yamaç paraşütü yapan insanları izlerken daha da iştahlanıyor insan. Yılanların değil içlerinde balıkların yüzdüğü, defneyapraklarıyla bezenmiş kadehlerimizi kaldırıncan, birden ay sonu olduğunu ve SSK reçetelerini sonlandırmam gerektiğini hatırlıyorum ve eczanemde buluyorum kendimi. Klimanın uyuşturduğu başımın ağrıdığını hissederek açıyorum gözlerimi. İyi bir tatile ihtiyacım olduğunu daha iyi anlıyorum şimdi Muhtemelen siz bu satırları okurken ben Ege'nin serin sularında ve güzel gecelerinde kafa dağıtıyor olacağım...

Geçenlerde çarşı karakolunun karşı sokağında, İskenderpaşa'da bir restaurant fark ettim tesadüfen. İnsanın içini daraltan küçük dar sokaklardan geçilmesine karşın, ferah ve rahat bir ortamla kucaklaşıyor insan kapıdan girince. Eski, klasik Diyarbakır mimarilerini anımsatan yapılarda kullanılan aynı sert büyük taşlar, göbekte ve etrafta yer alan irili ufaklı havuzlar, devamlı akan serin suların etrafta dolaşmasıyla oluşan serin hava ve memleketimin değişmez şark kültürüyle bezenmiş restaurant gerçekten serin, ferah ve rahat bir ortam. Çok iddialı bir mutfakları olmasa da, kısıtlı münüsüyle gelenleri saygı ve hizmetleriyle memnun edebiliyorlar. Benimde canım şu sıralar midye tava, kalamar falan yemek istiyor ama şehir imkânları doğrultusunda, dinlenmek ve serinlemek isteyenlere duyurulur. Benden söylemesi; hem ucuz hem rahat...

Dergimizin geçen sayısında, meslektaşlarımızın başındaki en büyük sorunlardan olan eczane soygunlarını dile getirmiştik. Yakın zamanda bu seferde komşumun eczanesine giren hırsızlar, "artık bıçak kemiğe dayandı" dedirten cinstendi. Diğer meslektaşlarımıza oranla zararı daha büyük olan Turan Bey'e geçmiş olsun dileklerimi bu vesileyle bir kez daha iletiyorum. Yalnız bu sorun İl Emniyet Müdürlüğü'nün tam karşısında olan ben de dâhil hepimizi tehdit eden, kartopu misali büyüyen ciddi bir tehlikedir. Öncelikli sorunlarımızı çözdükten sonra büyüklerimizi ve yetkilileri bu konuya daha ciddi eğilmeye, bir sonraki sayıya kadar soygunsuz bir süreç geçirmek dileğiyle davet ediyorum.

Bildiğiniz gibi bölgede daha güzel, daha temiz ve daha rahat bir meslek hayatı için olan çalışmalarımızı aralıksız ve daha ciddi bir biçimde devam ediyor. Sorunlarımızı büyük ölçüde çözmemize rağmen, hız kesmememiz, aksine daha hırslı, daha özverili çalışmalarımız olaylara karşı olan hassasiyetimizin en büyük göstergesidir. Başta genç meslektaşlarımız olmak üzere hepimiz için daha güzel bir gelecek, daha mutlu bir meslek hayatı için çalışan, emek veren başta sayın başkanımız Ferat Değer olmak üzere, yönetim kurulu ve komisyon üyelerine teşekkür ediyor, odamıza bağlı bütün meslektaşlarımızı yeni yönetim kurulunun güzel ve yapıcı projeleri için daha çok, daha özverili çalışmaya davet ediyorum.



Eczacınıza Danışmadan İlaç Kullanmıyoruz.

Yalnız Kullanılan İlaç, Zehir Etkisi Yapar.



DIYARBAKIR ECZACI ODASI

